

Γέρων Δαυίδ Διονυσιάτης (1890 - 5/2/1983)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πρόλογος

Στο διάστημα της πενήντάχρονης περίπου διαδρομής μου στο καταφύγιο της μετανοίας και της προσευχής, το ωραίο περιβόλι της Κυρίας μας Θεοτόκου, της προστάτιδος και Εφόρου του ωραίου αυτού επιγείου παραδείσου που λέγεται Άγιον Όρος, δεν έπαψε να είναι άμα και Αγιοτόκος, ούτε θα πάψει έως της συντελείας του αιώνος. Ελάχιστο δείγμα της εποχής μας οι Άγιοι Σιλουανός ο Αθωνίτης, Σάββας ο μετέπειτα Καλύμνου, Ιωσήφ ο Ησυχαστής, Παΐσιος Αγιορείτης και πλήθος γνωστοί και άγνωστοι άγιοι, εν οίς και ο προσφάτως επισήμως ανακηρυχθείς Άγιος, Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης.

Ως προς την ταπεινότητά μου, έτυχε ο κλήρος να συγγράψω κατά πλάτος τον βίο για τρεις μεγάλες σύγχρονες μορφές, τους μακαριστούς πνευματικούς μου πατέρες, παπα-Χαράλαμπο Διονυσιάτη και Αρσένιο Σπηλαιώτη ως και μόλις πρόσφατα για ένα γνωστό μου Σέρβο ασκητή, π. Γεώργιο Βίτκοβιτς (γνωστό ως Μπράνκο). Κατ' επιτομή δε, συνέγραψα για τις μεγάλες μορφές των Γερόντων Γαβριήλ και Θεοκλήτου των Διονυσιατών, καθώς και περί του μεγάλου Γέροντος και νέου ανακαινιστού της Ιεράς Μονής Βατοπαιδίου, Γέροντος Ιωσήφ. Εις το ανά χείρας, ο αγαπητός εν Χριστώ αδελφός, Ν.Β. με προτρέπει να συγγράψω ολίγα ακόμη για εναρέτους Διονυσιάτες πατέρες με τους οποίους έζησα και συνασκήθηκα. Δυστυχώς όταν είχαμε τους θησαυρούς, ούτε που διανοήθηκα να κρατήσω σημειώσεις για κάτι τέτοιο. Τώρα εξαιτούμενος την επιοίκεια των αναγνωστών, αναμνησκάζω έστω ολίγα από ό,τι θυμάμαι. Πρώτον κατά σειρά παραθέτω τον αείμνηστο μοναχό π. Δαυίδ Διονυσιάτη.

Μοναχός Δαυίδ Διονυσιάτης (1890-1983)

Ο Μοναχός Δαυίδ κατά κόσμον Δήμος Φλώρος δεν έγινε από τη νεαρά ηλικία μοναχός, αν και πολύ το επιθυμούσε. Δυστυχώς όμως, η άγνοια των γονέων του, τον υποχρέωσε, και μη θέλοντα να νυμφευθεί μία σεμνή συγχωριανή του κοπέλα. Έτσι, άκων ακολούθησε τον έγγαμο βίο, και μάλιστα απέκτησε και δυο παιδιά.

Ένας λόγος που δεν αντιστάθηκε στους γονείς του είναι ότι, ενώ είχαν άγνοια από μοναχισμό, ήσαν πολύ πιστοί Χριστιανοί και ό,τι καλό είχε στον εαυτό του, το χρωστούσε στους γονείς του: τίμιοι, ευσεβείς, τηρούσαν αμέμπτως όλες τις εντολές του Κυρίου, εκκλησιάζοντο πάντοτε, εξομολογούντο, κοι-νωνούσαν, νήστευαν, έδιναν ελεημοσύνες και καθώς μου έλεγε ο ίδιος, αργύρια ποτέ δεν έδωσαν σε κανένα επί τόκω. Κυρίως όμως είχαν την εν Χριστώ αγάπη, την οποία εύκολα μετέδωκαν και στα τέκνα τους. Έμαθε να προσεύχεται αδιαλείπτως, και μάλιστα ήδη από πολύ μικρός αξιώθηκε ουρανίων οπτασιών αγγελικών ταγμάτων, να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν δοξολογώντας τον Ύψιστο.

Από την πολλή ζέση της προσευχής δεν μπορούσε να μείνει απαρατήρητος από τα πονηρά πνεύματα, τα οποία εκαίοντο με το πυρ της προσευχής, πολλάκις του ενεφανίζοντο για τον εκφοβίσουν, για να πάψει να τους καίει. Τουναντίον, με τη φυσική του απλότητα, πιο πολύ αντιστεκόταν με την ευχή στο όνομα του Χριστού, αλλά και της Παναγίας μας, αλλά και με τη δύναμη του Σταυρού, που όπως έλεγε «Ε, ρε να δεις πώς τρέμουν και γίνονται καπνός οι καταραμένοι μόλις βάλεις Σταυρό και μόλις ακούσουν το όνομα της Παναγίας».

Η σύζυγός του, κατά θεία οικονομία, έτυχε να είναι μια τίμια ταπεινή κοπελίτσα. Ο νέος τότε (κατά κόσμο Δήμος), δεν έχασε την ευκαιρία να της κάνει μία καλή εξήγηση, δηλαδή ότι αναγκάστηκε να παντρευτεί, και ότι ο πόθος του, έστω και αργότερα, είναι να γίνει μοναχός. Ευτυχώς η κοπέλα συμφώνησε. Έτσι λοιπόν, μόλις πάντρεψαν τα δύο παιδιά τους, υπενθύμισε στη γυναίκα του την υπόσχεση. Αυτή, ως αγαθή γη, σεβάστηκε τον πόθο του και του έδωσε ευχαρίστως άδεια.

Έτσι λοιπόν, ο αγωνιστής δε χάνει καιρό. Αμέσως φεύγει με προορισμό τη Ιερά Μονή Διονυσίου, αφού στάθμευσε πρώτα λίγο διάστημα (δεν ξέρω γιατί), στη Μονή Γρηγορίου. Μεταβαίνει δρομαίος στον φημιστόν εκείνο και έμπειρο Ηγούμενο Γαβριήλ, εις τον οποίο και εκθέτει τον πόθο του. Ο σοφός τότε εκείνος Ηγούμενος, τον κράτησε λίγο διάστημα για να δει αν είναι εύκολο να προσαρμοστεί σε μεγάλη ηλικία, ύστερα και από έγγαμο βίο, με τη σκληρή μοναχική ζωή και μάλιστα στο πιο αυστηρό κοινόβιο του Αγίου Όρους. Αφού διαπίστωσε ότι ως άλλος Άγιος Παύλος Απλούς έδωσε όλο τον εαυτό του, τότε του λέει: «Δημοσθένη, παιδί μου, βλέπω ότι κάμνεις για μοναχός, όμως είναι απαραίτητη ακόμη μία προϋπόθεση. Θα πας στο χωριό σου και θα φέρεις γραπτή συγκατάθεση της γυναίκας σου». «Μα Γέροντα συμφωνήσαμε. Δεν θέλω να ξαναβγώ ποτέ πια έξω». «Αν θέλεις να μείνεις

εδώ, οπωσδήποτε θα φέρεις γραπτή συγκατάθεση». Εξ ανάγκης, δεν χάνει καιρό. Τρέχει στο χωριό, για μόνο μια μέρα, λαμβάνει γραπτή συγκατάθεση της συζύγου του και έτσι ως διψώσα έλαφος, επιστρέφει με απόφαση ό,τι κι αν συμβεί, στον κόσμο να μη ξαναβγεί.

Όχι μόνο αυτό, αλλά αφού τα πρώτα χρόνια, επειδή έπιανε το χέρι του παντού, τον έστελνε ο Γέροντας και στο μετόχι Μονοξυλίτης, στον Άγιο Ονούφριο, στο Μύλο, στον Αρσανά, παντού, μέσα, έξω. Παντού έτρεχε με ακρίβεια στην υπακοή και με αδιάλειπτη ευχή. Ως προς το μοναχικό κανόνα είχε μεγάλη ακρίβεια. Ποτέ δεν παρέλειπε το παραμικρό, και στις μακροσκελείς εκείνες ακολουθίες και αγρυπνίες της Μονής, πρώτος έμπαινε, τελευταίος έβγαινε. Όταν όμως κόντεψε τα 80 χρόνια της ηλικίας του, ο Ηγούμενος τον απάλλαξε τότε από τα διακονήματα. Έκτοτε επεδόθη εξ ολοκλήρου στην άσκηση και αδιάλειπτο ευχή. Το φαγητό του ήταν πολύ λίγο, όσο να ζει. Και συγχρόνως επενόησε και μία άλλη άσκηση: «Αφού τώρα δεν διακονώ πουθενά, δε χρειάζεται να πηγαίνω πουθενά, εκτός από εκκλησία και κελί». Έκτοτε λοιπόν, τον όρο αυτό, τον κράτησε μέχρι τέλους. Μία φορά μόνο από την εκκλησία βγήκε στην πόρτα, όταν το ιερό του σκήνωμα το οδήγησαν στην τελευταία του κατοικία.

Ως προς την μόρφωση, ήταν σχεδόν αναλφάβητος. Εν τούτοις, τα λίγα χρόνια που ζήσαμε μαζί, τρέχαμε στο κελί του γερο-Δαυίδ να ακούσουμε τις σοφές συμβουλές του. Όχι μόνο εμείς, αλλά και από άλλα μοναστήρια. Και Ηγούμενοι, όπως ο αξιόλογος Ηγούμενος της Μονής Γρηγορίου Αρχιμ. Γεώργιος, που αν και είναι κινητή βιβλιοθήκη από γνώσεις, εν τούτοις κατέβαζε τη γνώση του σε ένα απλοϊκό, αγράμματο καλόγηρο, που όμως ήταν δάσκαλος με τη σοφία του Αγίου Πνεύματος.

Είχε τόση αυταπάρνηση, που τόσο πολύ δεν πρόσεχε τον εαυτό του, ώστε μερικοί να παρεξηγούν. Το κελί του, απεριποίητο, ασκούπιστο και δεν ήθελε ούτε να του σκουπίζουν, ούτε να του πλένουν τα ρούχα. Μάλιστα στο κελί του, εκτός άλλων, είχε και πολλούς κοριούς. Κάποτε ήθελαν μερικοί να τον επισκεφτούν, όμως φοβόντουσαν κατά το ανθρώπινο να μη γεμίσουν κοριούς. Κι όμως είδα τότε το εξής θαυμαστό, ιδίοις όμμασιν. Του λέμε «Γερο-Δαυίδ, φοβόμαστε τους κοριούς». Κι εκείνος «Όχι, όχι, μη φοβάστε. Παρακάλεσα την Παναγία και τους μάζεψε όλους σ' εκείνη τη γωνιά». Κοιτάμε. Τι να δούμε; Όπως ακριβώς είναι ένα μελίσσι, έτσι οι κοριοί όλοι μαζεύτηκαν ο ένας πάνω στον άλλο, σ' έναν σημείο. «Μη φοβάστε» λέγει, «εδώ δεν έχει». Όμως όταν ήταν μόνος, φεύγαν, κυκλοφορούσαν μάλιστα και σ' όλο το σώμα του. Ποτέ όμως κοριό δεν έφερε στην εκκλησία.

Κατά το 1982 άρχισε να βαραίνει και με προτροπή του Γέροντος παπα-Χαραλάμπους, τον μεταφέραμε στο γηροκομείο. Αν και κατάβαρος, δεν μπορούσε

να σηκωθεί, με μελίρρυτα λόγια στήριζε τους αδελφούς που τον επισκέπτονταν.

Την καλή συνήθεια του κανόνος του, δεν την άφησε ως την τελευταία του στιγμή. Τι έκανε; Όπως ήταν κλινήρης, για ένα διάστημα 2-3 ώρες δε μιλούσε σε κανένα, αλλά με το ένα χέρι το κομποσχοίνι και με το άλλο σταυρό κάθε ευχή έτσι ξαπλωτός, μέχρι να τελειώσει, έκανε τα κομποσχοίνια του κανόνος.

Αφότου πήγαμε η νέα συνοδεία από το Μπουραζέρι με τον αείμνηστο Γέροντά μου παπα-Χαράλαμπο, είχε τόσο μεγάλη χαρά, προπάντων που ο νέος Ηγούμενος επέτρεπε τη συχνή Θεία Κοινωνία. Και μας έλεγε με την απλότητά του συχνά «Ο καλόγερος που κάνει υπακοή και κοινωνά συχνά, δε φοβάται το διάβολο. Από το θέλημα και την αμέλεια στη συχνή Θεία Κοινωνία, ο καταραμένος έριξε πολλούς στα σαρκικά».

Με τις απλές αλλά σοφές συμβουλές που μας έδινε, ήρθε η ώρα να μεταβεί στον ποθούμενο. Ήταν ένας βαρύς χειμώνας, του 1983. Η γρίπη όταν κολλήσει στο κοινόβιο σε ένα άτομο, μεταδίδεται σε όλους. Είδα πολλά γεροντάκια που δεν είχαν την δύναμη να τη σηκώσουν. Έτσι μετά από μία γενική επιδημία γρίπης στο μοναστήρι, επισκέφτηκε και στο γηροκομείο το γερο-Δαυίδ και κατ' αυτό τον τρόπο, ειρηνικός, πλήρης ημερών, απήλθε προς τον ποθούμενο, κατά την 5.2.1983.

Να 'χουμε την ευχή του.

Ιωσήφ Μ.Δ.